

постелки и възглавници. Той легна и заспа. И спа дълбоко и сладко.

И заживѣ така Иванчо подъ земята и живѣ тамъ дълго време. Разбра той силата на чудния вълшебенъ пръстенъ и, каквото поискаше, въ мигъ го имаше. Но самотията взе да му омръзва, па му дожалѣ и за майка му.

Еднажъ Иванчо повика арапина и му каза:

— Искамъ да бжда при майка си. Кой знае какъ ли прекарва сега тя! — Стисна пръстена въ ржка, легна и заспа.

Събуди се Иванчо сутринъта и не можеше да повѣрва, на очитѣ си. Майка му, изправена надъ него, плаче отъ радостъ, пригрѣща го, цѣлува го — не може да му се нарадва. Тя не бѣше го виждала цѣли четири години. Смѣташе го дори за загубенъ, за умрѣлъ и сега, като го видѣ сутринъта въ леглото му, не знаеше отъ радостъ какво да прави. Седна до него и захвана да му разказва на дълго и широко какъ бѣ живѣла безъ него и какви мъки претеглила.

Царкинята

— Щѣхъ да умра отъ гладъ, — каза му най-сетне тя, — ако не бѣше царската дъщеря. Ехъ, че е хубостъ, ехъ, че чудо е тая царкиня! А сърдцето ѝ — чисто злато! Като ме видѣ, повика ме, разпита ме и заповѣда на слугитѣ си да ме хранятъ . . .